

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.282 van 16 januari 2001
in de zaak A. 55.426/VII-19.178.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DESWAEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
de Wynantsstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Ghanese nationaliteit, op 27 december 1993 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel
van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november
1993 om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 57.539 van
17 januari 1996 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 3 november 1997
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2000, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 21 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Ghanese nationaliteit, komt in België binnen op 30 november 1990 en verklaart zich op 4 december 1990 vluchteling.

1.2. Op 13 februari 1991 verklaart de Minister van Binnenlandse Zaken verzoekers aanvraag ontvankelijk en zendt het dossier naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een onderzoek ten gronde.

1.3. Op 22 april 1993 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 4 november 1993 wordt aan verzoeker het bestreden bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"A. Formulering

Dit middel is gesteund op de schending van artikel 57/11 van de Wet van 15 december 1980, zoals achtereenvolgens gewijzigd bij artikel 9 van de Wet van 14 juli 1987; artikel 5 van de Wet van 18 juli 1991 en artikel 17 van de Wet van 6 mei 1991 (Vreemdelingenwet), alsook van artikel 77 K.B. van 8 oktober 1981, zoals achtereenvolgens gewijzigd bij artikel 9 K.B. 28 januari 1988; artikel 4 K.B. 25 september 1991 en artikel 12 K.B. 19 mei 1993 (Vreemdelingenbesluit).

Doordat tegenpartij in strijd met de voornoemde wetsbepalingen aan de verzoekende partij een bevel gegeven heeft om het grondgebied te verlaten.

Terwijl:

eerste onderdeel : de asielaanvraag van verzoekende partij nog geenszins was uitgeput vermits hij tijdig, dit is binnen de 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hoger beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing.

tweede onderdeel : oordelen dat het hoger beroep van verzoeker tegen de beslissing van de Commissaris-Generaal niet geldig werd ingesteld - en de bestreden beslissing laat in het ongewisse of ze dit al dan niet doet - zou erop neerkomen dat verzoeker het slachtoffer zou zijn van een onzorgvuldig handelen van de overheid, omdat hij in de waan werd gelaten dat zijn beroep geldig werd ingesteld.

B. Uiteenzetting

Ten onrechte wordt verzoeker in de bestreden beslissing behandeld als een niet erkende vluchteling, wiens asielaanvraag definitief werd verworpen.

Het beroep werd binnen de beroepstermijn van 15 dagen ingediend.

De omstandigheid dat verzoeker, die de Nederlandse taal onkundig is, het beroep per vergissing niet bij de in tweede aanleg bevoegde overheid heeft ingediend, maar bij de instantie die besliste in eerste aanleg, is zonder invloed op de ontvankelijkheid van het beroep zelf, aangezien deze formaliteit uiteraard niet van substantiële aard is.

Omdat het Commissariaat-Generaal het beroepsverzoekschrift niet heeft geweigerd of teruggezonden, mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat het dit beroepsverzoekschrift heeft overgemaakt aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoeker kreeg pas kennis van de afwijzende beslissing van het Commissariaat-Generaal op 27 april 1993 en verzond zijn beroepsverzoekschrift reeds bij aangetekend schrijven van 30 april 1993, zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat het beroepsverzoekschrift de Vaste Beroepscommissie nog voor het verstrijken van de beroepstermijn heeft bereikt.

Overigens werd door de verkeerde adressering van het beroepsverzoekschrift niemands rechtmatig belang geschaad (cfr. a contrario, R.v.St., zaak Lenaers, nr. 36.646, 14 maart 1991).

Het past om hierbij af te wege dat België zich in de Conventie van Genève heeft verbonden om de vluchtelingen administratief bij te staan. Verzoeker heeft het als asielzoeker zeer moeilijk om zonder deskundige bijstand door de procedure te in een voor hem onbekende taal te laveren. Als asielzoeker te goeder trouw had hij een zeer groot vertrouwen in de welwillendheid van de autoriteiten van het gastland, zodat hij er zelfs niet aan dacht om zich deskundig te doen bijstaan bij het instellen van het hoger beroep.

Eveneens moet worden afgewogen dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker een onevenredig zware sanctionering zou zijn van een procedurefout, gelet op de belangen die op het spel staan. Voor hem betekent deze sanctionering in feite een gedwongen terugdrijving naar zijn land van oorsprong waar hij wordt vervolgd omwille van het uiten van zijn politieke overtuiging.

De boven uiteengezette argumenten kunnen worden herhaald voor de beoordeling van de omstandigheid dat het beroepsverzoekschrift in de Engelse taal werd gesteld, in plaats van in het Nederlands of in het Frans. Bovendien was, op het ogenblik dat verzoeker beroep heeft ingesteld, artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 18 oktober 1990 nog van kracht, volgens

hetwelk een beroep ingediend door een kandidaat-vluchteling in een andere taal dan het Nederlands of het Frans, niet nietig was. Ook deze formaliteit was dus niet van substantiële aard. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen zond het in dat geval terug om de niet in een van de twee landstalen gestelde verzoekschriften naar de appellant met bede om voor een vertaling in een van de twee landstalen te zorgen, zonder dat het verstrijken van de beroepstermijn wordt aangerekend.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat verzoeker niet aantoonde enig beroep te hebben aangetekend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal en, mocht dit het geval zijn, dan is de Commissaris-generaal niet gehouden de procedurele fout van verzoeker recht te zetten;

2.3. Overwegende dat uit het dossier blijkt dat verzoeker op 30 april 1993 aangetekend een "letter of appeal" (beroepsschrift) heeft verzonden naar het Commissariaat-generaal op het adres Ravensteinstraat 60, Brussel; dat de weigeringsbeslissing van 22 april 1993 van de Commissaris-generaal uitdrukkelijk vermeldt dat tegen deze beslissing beroep kan worden ingediend bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op het adres Ravensteingalerij 78, 1000 Brussel; dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker per vergissing het beroepsschrift naar de verkeerde overheid heeft gezonden; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Commissaris-generaal heeft geantwoord op het beroepsschrift, noch het heeft doorgezonden naar de Vaste Beroepscommissie, terwijl uit de beroepsakte duidelijk blijkt dat het bedoeld is als hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing van 22 april 1993; dat het beroep tijdig is ingediend; dat hieruit volgt dat verzoeker er terecht kon van uitgaan dat hij een ontvankelijk hoger beroep had ingediend; dat derhalve het bestreden bevel niet kon steunen op artikel 6 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en op artikel 77

van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar het beroep bij de Vaste Beroepscommissie een opschortende werking heeft; dat het enig middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 november 1993 om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizendeen, door :

de HH.	L. LAVRYSEN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

L. LAVRYSEN.